

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Supreme Court of Justice of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Suprême de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Tsalkitzis v. Grecia (nr. 2) - [72624/10](#)

Hotărârea din 19.10.2017 [Secția I]

Articolul 6

Proceduri penale

Articolul 6-1

Proces echitabil

Refuzul de a suspenda sau de a amâna procedurile penale pentru calomnie: *nicio încălcare*

În fapt – În cadrul unor proceduri anterioare (*Tsalkitzis v. Grecia*, [11801/04](#), 16 noiembrie 2006 – „hotărârea din 2006”), reclamantul a susținut cu succes în fața Curții Europene că dreptul său de acces la un tribunal a fost încălcat printr-o hotărâre a instanțelor grecești care au menținut imunitatea parlamentară față de urmărirea penală a unui membru al parlamentului împotriva căruia a depus o plângere penală pentru încălcarea obligațiilor, estorcare de bani și luare de mită.

În schimb, membrul parlamentului a depus o plângere penală împotriva reclamantului pentru acuzații false, sperjur și calomnie. După ce a fost condamnat potrivit rechizitoriului de către prima instanță, reclamantul a contestat hotărârea, susținând că procesul său trebuia suspendat sau amânat până la sfârșitul procedurilor penale pe care le-a inițiat împotriva membrului parlamentului. În procedurile din fața Curții, reclamantul s-a plâns, în baza articolului 6 § 1, că refuzul instanțelor grecești de a suspenda sau amâna procedurile împotriva sa i-a încălcat dreptul la un proces echitabil.

În drept – Articolul 6 § 1: În legislația națională nu existau prevederi care să permită suspendarea procedurilor penale în cazuri precum cele ale reclamantului, adică acolo unde plângerea penală nu conducea la inițierea urmăririi penale din alte motive decât caracterul ei nefondat sau, mai exact, din cauza unui act despre care s-a constatat că încalcă Convenția. Totuși, sarcina Curții nu a fost să verifice dreptul și practica relevantă *in abstracto*, ci să stabilească *in concreto* dacă procedurile în întregul lor, inclusiv refuzul de a da curs cererii reclamantului de suspendare a procedurilor, i-au încălcat dreptul la un proces echitabil în baza articolului 6.

Curtea nu a putut conchide că lectura Curții de Apel a hotărârii din 2006 a fost, privită ca întreg, rezultatul unei erori de fapt sau de drept manifeste care a condus la o „denegare de justiție”. În particular, din hotărârea din 2006 nu decurgea în mod direct faptul că vor trebui amânate orice proceduri penale viitoare împotriva reclamantului cu privire la aceeași situație de fapt. În plus, constatarea existenței unei încălcări a articolului 6 nu a creat, în general, o situație continuă sau nu a impus o obligație procedurală continuă pentru statul reclamat.

Încălcarea dreptului reclamantului de acces la un tribunal stabilită în hotărârea din 2006 nu transforma, în mod automat, procedurile desfășurate împotriva sa în unele inechitabile. Deși cele două categorii de proceduri – procedurile penale împotriva reclamantului și plângerea sa penală împotriva membrului parlamentului – erau strâns legate, ele se deosebeau una de alta.

În procedurile împotriva sa, reclamantului i s-a oferit posibilitatea să examineze martorii, să prezinte documente, să fie reprezentat de către un avocat și să fie audiat de către instanțele naționale care i-au examinat cazul. Acesta a putut susține argumentele pe care le considera relevante, iar o audiere orală a avut loc atât în fața primei instanțe, cât și în fața Curții de Apel, care avea competența deplină să evalueze toate faptele și probele relevante. Reclamantului i s-au acordat, așadar, toate garanțiile unui proces echitabil și a avut posibilitatea reală de a se apăra și de a fi achitat.

Curtea nu a acceptat argumentul reclamantului potrivit căruia a fost privat de asistența pe care ar fi primit-o dacă autoritățile ar fi cercetat mai întâi acțiunile membrului parlamentului. În acest sens, ea a acordat o greutate deosebită nivelului diferit al probelor cerut în cele două categorii de proceduri, notând că dacă ar fi fost inițiate proceduri penale împotriva membrului parlamentului, vinovăția sa ar fi trebuit dovedită dincolo de orice dubiu rezonabil, pe când în procedurile împotriva reclamantului, orice dubiu rezonabil i-ar fi profitat lui, în calitate de acuzat.

Curtea nu a fost convinsă că procedurile desfășurate împotriva reclamantului au fost inechitabile sau că refuzul instanțelor naționale de a le suspenda sau de a le amâna a fost atât de formalist, încât să limiteze, în mod nerezonabil, accesul său la un tribunal sau să transforme procedurile ca atare în unele inechitabile.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).